

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **www.scio.cz, s. r. o.**, IČ: 27156125, se sídlem Pobřežní 34, Praha 8, proti žalované: **Filosofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze**, se sídlem náměstí Jana Palacha 2, Praha 1, zast. Mgr. Petrou Koutnou, advokátkou, se sídlem Kostelní 875/6, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2011, č. j. 8 Ca 28/2008 - 44, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Žádostí o poskytnutí informace ze dne 3. 9. 2007 se žalobkyně domáhala poskytnutí zadání všech testů a úkolů z přijímacích zkoušek na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze v roce 2006 a 2007 včetně všech základních statistických charakteristik, jak jsou popsány ve vyhlášce č. 343/2002 Sb. Žalovaná v zákonné lhůtě nereagovala, proto podala žalobkyně stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a následně též žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 12. 2011, č. j. 8 Ca 28/2008 - 44, žalobkyni vyhověl a uložil žalované povinnost vyřídit žádost žalobkyně o poskytnutí informace ze dne 3. 9. 2007, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 7. 2. 2012, ve které současně uplatnila návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatelka na základě výzvy soudu ze dne 9. 2. 2012 doplnila podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 27. 2. 2012. Potenciální újmu spatřovala v tom, že kdyby poskytla požadované informace a Nejvyšší správní soud napadený rozsudek poté zrušil, porušila by povinnost uloženou dalšími

právními předpisy, které přesně specifikují, jaké informace, v jakém rozsahu a jakým způsobem má zveřejnit a které naopak nemají být předmětem zveřejnění. Stěžovatelka poukázala na precedenční charakter rozhodnutí a podotkla, že nepřiznání odkladného účinku by mohlo předjímat rozhodnutí ve věci samé. Dále namítala, že jí není známo, co je míněno povinností „vyřídít žádost žalobce o poskytnutí informace ze dne 3. 9. 2007“, tedy jakým způsobem by měla postupovat v případě nepřiznání odkladného účinku. Požadované informace nejsou nijak blíže specifikovány, poskytnout žalobkyni veškerá zadání a úkoly z přijímacích zkoušek není reálně možné, neboť části úkolů byly zadávány ústně. Zpětné dohledání a zajištění této materie v komplexní podobě a její převedení do písemné formy bez uvedení osobních údajů uchazečů o studium by bylo možné zkompletovat v řádu měsíců, nikoliv 15 dnů, které na to určil soud. Stěžovatelka vykonala přijímací řízení pro akademický rok 2006/2007 na 67 oborů a pro akademický rok 2007/2008 na 53 oborů. Přijímacího řízení se zúčastnilo v každém roce přibližně 11 tisíc uchazečů. Přijímací zkoušky jsou přitom téměř výlučně dvoukolové, druhé kolo je ústní se zápisem otázek do karty uchazeče. Stěžovatelka by tak musela u 22 tisíc uchazečů vymazat osobní údaje a všechny zkušební testy, otázky a úkoly fyzicky přepsat do nových dokumentů, což není při běžném provozu možné. Stěžovatelka nedisponuje personálním ani technickým aparátem k takové činnosti, nemá ani dostatečné finanční kapacity, aby na takovou činnost mohla zajistit externí subjekt. Realizaci napadeného rozsudku by stěžovatelka paralyzovala svou ostatní činností fakulty vysoké školy a hrozila by jí újma v podobě ohrožení či ztráty akreditace některých oborů. Omezené personální kapacity, které tyto obory vyučují, by totiž byly plně vytíženy kompletací podkladů pro splnění žádosti a nebyly by schopny plnit své povinnosti zejména ve vztahu ke studentům. Stěžovatelka připomněla, že uloženou povinnost poskytnout informace již z části splnila zveřejněním skutečností požadovaných vyhláškou č. 343/2002 Sb. a žalobkyně se může s těmito informacemi seznámit. Stěžovatelka uzavřela, že přiznáním odkladného účinku nemůže dojít k ohrožení veřejného zájmu, když požadované informace byly a jsou z části veřejně dostupné (byly řádně publikovány podle jiného právního předpisu). Veřejný zájem naopak může být ohrožen nepřiznáním odkladného účinku, když plnění uložené povinnosti by mohlo vést ke ztížení nebo částečnému znemožnění výuky studentů. S ohledem na obsah žádosti, dosavadní délku řízení a postup Městského soudu v Praze se stěžovatelka nedomnívá, že by přiznáním odkladného účinku mohla být způsobena jiným osobám jakákoliv újma nebo ohrožen jakýkoli veřejný zájem.

Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížností nevyjádřila.

Podle § 107 s. ř. s. *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.*

Institut odkladného účinku žaloby, na jehož přiměřené užití odkazuje ustanovení § 107 s. ř. s., z pochopitelných důvodů nepředpokládá, že by o přiznání odkladného účinku žádal žalovaný. Jiná situace však nastává v řízení o kasační stížnosti. Žalovanému s ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení totiž nelze upírat právo obrátit se na Nejvyšší správní soud v případě nesouhlasu s výsledky soudního řízení vedeného krajským soudem.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1255/2007, www.nssoud.cz, pak zásadně platí, že *„[z]ruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost.“*

V projednávané věci tak podání kasační stížnosti nezabavuje stěžovatelku - žalovanou povinnosti realizovat napadený rozsudek, má však právo požádat, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek a aby tak byl odložen výkon napadeného rozsudku. Tohoto práva stěžovatelka využila.

Nejvyšší správní soud posoudil jednotlivé důvody pro přiznání odkladného účinku uplatněné stěžovatelkou a shledal, že některé z nich mohou představovat pro stěžovatelku významnou újmu a jiné nikoliv.

Především nelze přisvědčit argumentu stěžovatelky, že poskytnutím požadované informace v případě, že by Nejvyšší správní soud později její kasační stížnosti vyhověl, by porušila povinnost uloženou dalšími právními předpisy, které přesně specifikují, jaké informace, v jakém rozsahu a jakým způsobem má zveřejnit a které naopak nemají být předmětem zveřejnění. Pokud by stěžovatelka realizovala napadený pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze v době, kdy ještě nebyl zrušen, nemohlo by být pozdější zrušení tohoto rozsudku kvalifikováno jako porušení jakékoliv zákonné povinnosti.

Podobně nespátňuje Nejvyšší správní soud důvod pro přiznání odkladného účinku ani v tvrzeném precedenčním charakteru rozhodnutí, ani v nepodložené úvaze o tom, že nepřiznání odkladného účinku by mohlo předjímat rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud naopak shledal relevantními a pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku významnými stěžovatelkou popsané obtíže spojené s realizací napadeného rozsudku. Rozsah materiálů, které by stěžovatelka musela zpracovat, nutnost zapojení personálních kapacit, které by se měly především věnovat studentům, a v neposlední řadě s tím vším spojené náklady nepochybně znamenají pro stěžovatelku citelnou újmu.

Pokud by následně Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, stěžovatelka by všechny výše uvedené kroky podstupovala a finanční prostředky na to vynakládala zbytečně. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti lze tomuto potenciálně marnému snažení předejít a realizaci napadeného rozsudku odložit až do okamžiku, kdy Nejvyšší správní soud autoritativně rozhodne o kasační stížnosti, a s definitivní platností tak potvrdí, či vyvrátí správnost závěrů Městského soudu v Praze.

Při úvaze o tom, zda je újma hrozící stěžovatelce nepoměrně větší než újma, která hrozí jiným osobám v souvislosti s přiznáním odkladného účinku, Nejvyšší správní soud zohlednil především nikým nezpochybněnou skutečnost, že stěžovatelka uloženou povinnost poskytnout informace již z části splnila zveřejněním skutečností požadovaných vyhláškou č. 343/2002 Sb. a žalobkyně se může s těmito informacemi seznámit. Přihlédl rovněž k tomu, že žalobkyně evidentně není na poskytnutí požadovaných informací existenčně závislá a může vyčkat na jejich případné poskytnutí až po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatelce realizací napadeného rozsudku hrozí nepoměrně větší újma než žalobkyni a dalším osobám v případě, že kasační stížnosti bude přiznán odkladný účinek, a realizace napadeného rozsudku se tím odloží až do doby, kdy bude o kasační stížnosti rozhodnuto.

Dále Nejvyšší správní soud vážil, zda není přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V této souvislosti znovu poukazuje na nezpochybněné tvrzení stěžovatelky, že požadované informace byly a jsou z části veřejné dostupné. Žádný důležitý veřejný zájem, který by mohl být dotčen přiznáním odkladného účinku, Nejvyšší správní soud nezjistil. Zákonné podmínky pro vyhovění návrhu stěžovatelky tudíž byly naplněny.

Se zřetelem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2011, č. j. 8 Ca 28/2008 - 44, odkladný účinek přiznal. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tím pozastavují účinky napadeného rozsudku Městského soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud dále připomíná, že podle § 73 odst. 5 s. ř. s. *usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly.*

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2012

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu